hed optræder som mellemmand ved forhandling af biler, når deres anvendelse bevirker, at selve denne mellemmands eksistens bringes i fare, skønt hans virksomhed under alle omstændigheder kun kan have en minimal indflydelse på fabrikantens forhandlingsnets funktion, fordi de foreløbige forholdsregler begrænser mellemmandens aktivitet til dennes tidligere omfang.

5. Da reglerne for fordeling af omkostningerne til dels er materiel ret, for så vidt de direkte påvirker sagens parters interesser, er det reglerne i det procesreglement, der var gældende ved den mundtlige forhandlings afslutning og sagens optagelse til dom, der skal anvendes, og ikke reglerne i det procesreglement, der var gældende på den i øvrigt uforudsigelige dato for dommens afsigelse.

RETTENS DOM (Første Afdeling)
12. juli 1991 *

I sag T-23/90,

Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA, Paris, ved advokat Xavier de Roux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved ledende juridisk konsulent Jacques Bourgeois, dernæst ved juridisk konsulent Giuliano Marenco, som befuldmægtigede, bistået af advokat Francis Herbert, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

* Processprog: fransk.

Eco System SA, Rouen (Frankrig), ved advokat Robert Collin, Paris, og advokat Nicolas Decker, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos sidstnævnte, 16, avenue Marie-Thérèse,

Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC), Bruxelles, ved advokaterne Philip Bentley, barrister of Lincoln's Inn, og Konstantinos Adamantopoulos, Athen, begge fra advokatfirmaet Stanbrook and Hooper, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

og

Det Forenede Kongeriges regering ved Hussein A. Kaya, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. marts 1990 om en procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 85 (IV/33.157 Eco System / Peugeot — foreløbige forholdsregler),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, J. L. Cruz Vilaça, og dommerne R. Schintgen, D. A. O. Edward, H. Kirschner og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 17. april 1991,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Den anfægtede beslutning er blevet udstedt efter en klage indgivet til Kommissionen af Eco System den 19. april 1989 over Automobiles Peugeot SA og tre af selskabets godkendte forhandlere i Belgien med den begrundelse, at de fra marts 1989 havde forhindret Eco System i at udøve sin virksomhed i Belgien og i Storhertugdømmet Luxembourg som repræsentant for de endelige franske forbrugere, der ønsker at købe Peugeot-køretøjer gennem Eco System. I klagen havde Eco System ligeledes anmodet Kommissionen om at træffe foreløbige forholdsregler for at fjerne den betydelige skadevirkning for selskabet på grund af de nævnte hindringer.

2 Den 9. maj 1989 udsendte Peugeot SA igennem Automobiles Peugeot SA's datterselskaber en rundskrivelse med påbud til generalagenterne og de godkendte forhandlere i Frankrig, Belgien og Luxembourg om at indstille deres leveringer til Eco System og ikke længere at modtage bestillinger på nye biler af mærket Peugeot fra nævnte selskab, uanset om det handler for egen regning eller for sine ordregiveres regning. Denne rundskrivelse var ca. tre uger tidligere blevet tilstillet Kommissionens tjenestegrene.

3 Den 27. november 1989 indledte Kommissionen en procedure mod Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA, i henhold til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter benævnt »forordning nr. 17«).

4 Ved beslutning af 26. marts 1990 har Kommissionen pålagt Peugeot SA og Automobiles Peugeot SA under straf af bøde inden for en frist på to uger at rette en skrivelse til alle deres generalagenter og agenter om udsættelse af gennemførelsen af rundskrivelsen af 9. maj 1989, indtil der træffes endelig beslutning på grundlag af den procedure, der er indledt i anledning af Eco System's klage, og har fastsat den andel — 1 211 biler om året, dog ikke over 150 om måneden — af de transaktioner, som Eco System via Peugeot's distributionsnet kan udføre for sine kunders regning og på grundlag af en forudgående skriftlig fuldmagt, og som sagsøgerne ikke kan modsætte sig. Endelig har Kommissionen pålagt sagsøgerne at instruere de godkendte medlemmer af deres distributionsnet i Frankrig, Belgien og

Luxembourg om at underrette Kommissionen om, hvilket antal biler og hvilke modeller, der sælges gennem Eco System.

5 I beslutningen har Kommissionen som begrundelse for disse foreløbige forholdsregler henvist til, at det er konstateret på grundlag af omstændigheder, som er bevist, at der er tilstrækkelig sandsynlighed for, at EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, er tilsidesat, at Eco System kan blive påført alvorlige og uoprettelige tab, medmindre der træffes sikrende foranstaltninger, og at det derfor er uopsætteligt, at der træffes sådanne foranstaltninger.

6 Ved fastsættelsen af det årlige antal transaktioner, som Eco System kan foretage via Peugeot's distributionsnet i de nævnte foranstaltningers gyldighedsperiode, har Kommissionen lagt det antal transaktioner til grund, som blev gennemført i de tolv måneder forud for den 9. maj 1989, datoen, da Peugeot's rundskrivelse blev udsendt. Kontrollen med disse transaktioner sker ved dobbelt meddelelse, dels fra de pågældende generalagenter til Kommissionen — som atter underretter Peugeot uden identifikation af køberen — dels fra Eco System, som sideløbende hermed underretter Kommissionen, således som det har forpligtet sig til til videre foranstaltning på Kommissionens anmodning.

7 I øvrigt bemærkes, at Eco System den 25. august 1985 havde indgivet en første klage mod Peugeot-Talbot SA, vedrørende afslaget fra Peugeot's forhandlernet i Belgien på at lade Eco System sælge nye biler. Undersøgelsen af denne klage, som gav anledning til en række anmodninger om oplysninger samt til en foreløbig stillingtagen fra Kommissionens tjenestegrene, blev indstillet, efter at Eco System den 18. januar 1988 havde trukket klagen tilbage.

Retsforhandlinger

8 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 24. april 1990 har selskaberne Automobiles Peugeot SA og Peugeot SA (herefter benævnt »Peugeot«) i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt nærværende sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 26. marts 1990 om en procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 85 (IV/33.157 Eco System/Peugeot — foreløbige forholdsregler).

9 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne endvidere i medfør af EØF-Traktatens artikel 186 fremsat begæring om foreløbige forholdsregler i form af udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning.

10 Ved kendelse af 21. maj 1990 har Rettens præsident bestemt, at begæringen ikke kunne tages til følge.

11 Ved Rettens kendelse (Første Afdeling) af 5. juli 1990 fik selskabet Eco System SA (herefter benævnt »Eco System«) tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande. Ved Rettens kendelser (Første Afdeling) af 24. september 1990 fik Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC) og Det Forenede Kongeriges regering tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 17. april 1991. Præsidenten har erklæret den mundtlige forhandling for afsluttet ved retsmødets slutning.

13 Under sagen har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning af 26. marts 1990 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Eco System har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kontoret for De Europæiske Forbrugerorganisationer (BEUC) har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved BEUC's intervention.

17 Det Forende Kongeriges regering har nedlagt følgende påstande:

— Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved Det Forenede Kongeriges intervention.

Realiteten

18 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne i det væsentlige fremført to anbringender. Det første anbringende går ud på, at når Kommissionen ikke har bevist, at der umiddelbart foreligger et retsstridigt forhold, var den ikke bemyndiget til at træffe foreløbige forholdsregler. Det andet anbringende går ud på, at Kommissionen ikke har ført bevis for uopsættelighed, og for et alvorligt og uopretteligt tab for Eco System.

19 Før behandlingen af de forskellige argumenter, som sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for deres påstand om annullation af den anfægtede beslutning, bemærkes —

som Domstolen har fastslået i kendelsen af 17. januar 1980 (sag 792/79 R, Camera Care mod Kommissionen, Sml. s. 119) — at det tilkommer Kommissionen under udøvelsen af den kontrol, som på konkurrenceområdet er overdraget den ved Traktaten og ved forordning nr. 17, at afgøre i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17, om der skal træffes foreløbige forholdsregler, når den får forelagt en begæring herom. Disse forholdsregler skal dog være af foreløbig og sikrende karakter og bør begrænses til, hvad der er nødvendigt i den givne situation.

20 Som Domstolen i øvrigt har præciseret i dom af 28. februar 1984 (forenede sager 228/82 og 229/82, Ford mod Kommissionen, Sml. s. 1129), skal de foreløbige forholdsregler, som Kommissionen kan fastsætte midlertidigt, ligge inden for rammerne af den endelige beslutning, som Kommissionen kan træffe.

21 Ved udøvelsen af en legalitetskontrol med Kommissionens beslutning tilkommer det i denne sag Retten først at undersøge, om Kommissionen i sin beslutning med rette har antaget, at Peugeot's adfærd, nemlig at pålægge sine generalagenter at nægte at sælge til en professionel mellemmand, som havde behørig fuldmagt, umiddelbart forekom at overskride rammerne for, hvad der er tilladt i henhold til fællesskabsrettens relevante bestemmelser og således rejste alvorlig tvivl om dens forenelighed med disse bestemmelser.

22 Det må desuden undersøges, om de trufne forholdsregler er af midlertidig og sikrende karakter og er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at sikre den effektive udøvelse af Kommissionens ret til at træffe beslutning, dvs. om det var uopsætteligt at træffe dem for — indtil Kommissionen har truffet realitetsafgørelse — at undgå risiko for alvorlige og uoprettelige skader, som i mangel af sådanne foreløbige forholdsregler ville følge af en fortsættelse af den omtvistede praksis.

A — *Anbringendet vedrørende det manglende bevis for, at der umiddelbart foreligger et retsstridigt forhold*

23 Efter sagsøgernes opfattelse har Kommissionen fortolket fællesskabsforordningerne urigtigt og har overskredet grænserne for sin kompetence. De har herved i det væsentlige påberåbt sig fire argumenter.

24 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af Traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16, herefter benævnt »forordning nr. 123/85«) erklærer Traktatens artikel 85, stk. 1, for uanvendelig på eneforhandlingsaftaler og selektive forhandlingsaftaler indgået inden for automobilbranchen, når de opfylder en række betingelser, som er fastsat i forordningen, bl.a. i artikel 3, nr. 11, som bestemmer, at fritagelsen også gælder, når forhandleren forpligter sig til »kun at sælge de af aftaleprogrammet omfattede motorkøretøjer eller tilsvarende varer til endelige forbrugere, der gør brug af en mellemhandler, når denne forinden skriftligt har fået fuldmagt til at købe... et bestemt motorkøretøj«. Ifølge sagsøgerne er disse betingelser opfyldt i den standardforhandlingsaftale, som Peugeot indgår med sine forhandlere.

25 Da Kommissionen desuden i meddelelse 85/C 17/03 af 12. december 1984 vedrørende forordning nr. 123/85 (EFT 1985 C 17, s. 4, herefter benævnt »meddelelse af 12. december 1984«) har fortolket forordningens artikel 3, nr. 11, således, at en mellemmand, »som udøver aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, ikke kan påberåbe sig artikel 3, nr. 11, og kan pålægges kontraktlige restriktioner af fabrikanten på disse betingelser«, mener sagsøgerne, at de med rette umiddelbart har kunnet antage, at Eco System's virksomhed kunne ligestilles med videresalg i samme forstand som i Kommissionens meddelelse. Ifølge sagsøgerne tilbyder Eco System forbrugeren en alternativ forsyningskilde til biler af mærket Peugeot på betingelser svarende til en hvilken som helst bilforhandlers betingelser, fordi selskabet påtager sig forpligtelser med hensyn til maksimalpriser og leveringsfrister for disse biler, selv betaler den bil, som det køber til den endelige kunde, finder og tilbyder finansiering af købet og åbner salgssteder, navnlig i butikscentre (i dette tilfælde i butikskæden »Carrefour«), hvor bilerne er udstillet. Heraf fremgår ifølge sagsøgerne, at de foranstaltninger, som Peugeot har truffet i rundskrivelsen af 9. maj 1989 med henblik på at beskytte sit selektive distributionssystem, for en umiddelbar betragtning er forenelige med den fritagelse, der er givet ved forordning nr. 123/85.

26 Kommissionen har heroverfor for det første anført, at Domstolen i dommen af 18. december 1986 (sag 10/86, VAG France, Sml. s. 4071) med hensyn til forordning nr. 123/85 har præciseret, at det princip, der gælder for konkurrencebegrænsende aftaler, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, er, at de er forbudt,

medmindre Kommissionen har erklæret bestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, uanvendelige i henhold til samme artikels stk. 3.

27 Efter sagsøgtes opfattelse er det nødvendigt, for at en endelig forbruger faktisk skal have reel mulighed for at købe en bil hos et hvilket som helst medlem af det godkendte distributionsnet i en hvilken som helst medlemsstat, at forbrugeren kan benytte en mellemmand, som forud har fået skriftlig fuldmagt til at købe og i givet fald afhente et bestemt køretøj. Imidlertid har forordning nr. 123/85 på intet tidspunkt fastsat en sondring med hensyn til de faglige eller tilfældige egenskaber hos den mellemmand, som den endelige forbruger har givet fuldmagt til at købe en bil i sit navn og for sin regning.

28 Intervenienten Eco System har fremhævet, at det er forordning nr. 123/85, som fastsætter de retlige rammer for erhvervet som mellemhandler inden for sektoren for motorkøretøjer. Ifølge Eco System definerer denne forordning de tre væsentlige betingelser, på hvilke den selektive distribution er forenelig med EØF-Traktatens artikel 85. For det første den endelige forbrugers frie valg inden for Fællesskabets område af det sted, hvor han beslutter at erhverve sit køretøj; for det andet forbuddet mod at lægge uberettigede hindringer i vejen for denne erhvervelse; og for det tredje den endelige forbrugers mulighed for at benytte en professionel mellemhandler, som tilbyder sin assistance ved køb af et køretøj i en anden medlemsstat. At udelukke den professionelle mellemhandler fra fordelene ved bestemmelserne i forordning nr. 123/85 ville i øvrigt efter Eco System's opfattelse være ensbetydende med, at man hindrede den endelige forbruger i at erhverve det ønskede køretøj til den mest fordelagtige pris hos en hvilken som helst godkendt generalagent i en hvilken som helst medlemsstat, når henses til de mangfoldige skridt, der skal tages, og de komplicerede formaliteter i forbindelse med et motorkøretøjs overgang fra ét land i Fællesskabet til et andet.

29 Under retsmødet har Eco System benægtet at have disponeret over noget lager af biler med henblik på udstilling og salg. De eneste biler i selskabets besiddelse har været dem, der var købt i dets ordregiveres navn og for deres regning. Kun i et kort tidsrum mellem køretøjernes ankomst og opfyldelsen af de administrative formaliteter, der skal ordnes før overgivelsen til deres ejer, har disse køretøjer været under Eco System's kontrol og har eventuelt været udstillet i selskabets lokaler. En enkelt Peugeot-bil, som blev lånt af en af Eco System's ordregivere, har i øvrigt været udstillet i »Carrefour«-forretningerne i en periode på ca. ti dage. Sagsøgerne har ikke bestridt dette.

30 Det Forenede Kongerige har anført, at der er væsentlige omstændigheder, der umiddelbart taler for, at der foreligger en tilsidesættelse af konkurrencereglerne, fordi det klart fremgår af den udtrykkelige ordlyd af artikel 3, nr. 11 i forordning nr. 123/85, at den fritagelse, der gives ved denne bestemmelse, ikke gælder, såfremt levering nægtes en mellemhandler, som forinden skriftligt har fået fuldmagt til at købe og eventuelt afhente et bestemt motorkøretøj i den endelige forbrugers navn.

31 Det bemærkes, at forordning nr. 123/85 i medfør af EØF-Traktatens artikel 85, stk. 3, erklærer artikel 85, stk. 1, uanvendelig på visse kategorier af aftaler om distribution og service i forbindelse med og efter salg af motorkøretøjer, for så vidt disse aftaler opfylder en række betingelser, der er fastsat i forordningen.

32 Ifølge forordningens artikel 3, nr. 11, gælder fritagelsen i henhold til EØF-Traktatens artikel 85, stk. 3, også, når forhandleren forpligter sig til »kun at sælge de af aftaleprogrammet omfattede motorkøretøjer eller tilsvarende varer til endelige forbrugere, der gør brug af en mellemhandler, når denne forinden skriftligt har fået fuldmagt til at købe og eventuelt afhente et bestemt motorkøretøj«.

33 Det fremgår af denne bestemmelses opbygning, at dens formål er at bevare muligheden for at benytte en mellemhandler på betingelse af, at der er et direkte kontraktforhold mellem forhandleren og den endelige forbruger. Dette direkte kontraktforhold skal ifølge forordning nr. 123/85 godtgøres ved en forudgående skriftlig fuldmagt, som køberen af køretøjet giver mellemhandleren.

34 Ved rundskrivelsen af 9. maj 1989 har Peugeot instrueret sine generalagenter dels om ikke at modtage bestillinger på køretøjer af mærket Peugeot, som var nye eller indregistreret inden for de seneste tre måneder, fra Eco System, uanset om dette selskab handlede for egen regning eller for sine ordregiveres regning, dels om ikke at levere sådanne køretøjer til Eco System.

35 Det bemærkes, at muligheden for at nægte at modtage bestillinger på køretøjer fra en mellemhandler og for ikke at levere ham sådanne køretøjer, når han handler i sine ordregiveres navn og for deres regning, ikke er hjemlet i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85.

36 Det er imidlertid ikke godtgjort, at Eco System i det foreliggende tilfælde, selv for så vidt angår køretøjer, der har været udstillet i selskabets lokaler og i »Carrefour«-forretningerne, har handlet over for Peugeot-nettets generalagenter uden for rammerne af de fuldmagter, som de endelige forbrugere har givet Eco System.

37 Kommissionen har derfor med rette antaget, at den nævnte rundskrivelse umiddelbart ikke synes at opfylde betingelserne i artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 for fritagelse fra forbuddet i EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1.

38 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ligeledes har tilsidesat retssikkerhedsprincippet, fordi den har fraveget den fortolkning, som den selv havde anlagt af artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 i sin meddelelse af 12. december 1984. Denne tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet forstærkes efter sagsøgernes opfattelse af, at udkastet til rundskrivelsen i dette tilfælde forud var blevet forelagt Kommissionens tjenestegrene, som ikke havde fremsat indvendinger.

39 Kommissionen mener, at sagsøgernes argument om retssikkerhed i forbindelse med meddelelsen af 12. december 1984 er uden betydning, da det i meddelelsen blot præciseres, at når en mellemhandler handler for en endelig forbrugers regning, tillader bestemmelserne i artikel 3, nr. 10 og 11, i forordning nr. 123/85 ikke, at det forbydes godkendte forhandlere i salgsnettet at levere til denne. Kommissionen har tilføjet, at selv hvis det skal antages, at meddelelsen går ud over ordlyden af artikel 3, nr. 11, i den forstand, at det kan forbydes at levere til en mellemhandler, som har behørig fuldmagt, kan meddelelsen i hvert fald ikke have forrang for retsreglen i forordning nr. 123/85.

40 Med hensyn til det anførte om, at udkastet til rundskrivelsen forud var blevet forelagt Kommissionens tjenestegrene, har denne anført, at dette udkast blev tilsendt den omkring den 18. april 1989 personligt til assisterende generaldirektør Cadieux, Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV). Da denne blot svarede, at rundskrivelsen måtte undersøges af hans tjenestegrene, således at de problemer, som den rejste, kunne identificeres, påpegede Peugeot den 25. april s.å. over for Cadieux, at den pågældende rundskrivelse burde anses for at være officielt tilsendt. Cadieux svarede herpå sagsøgerne, at han ikke var i stand til at tage stilling, da de kompetente tjenestegrenes undersøgelse endnu ikke var afsluttet.

41 Kommissionen har i øvrigt anført, at selve tilsendelsen af udkastet til rundskrivelsen afsvækker sagsøgernes opfattelse, hvorefter den nævnte rundskrivelses indhold klart er omfattet af den fortolkning af forordningens bestemmelser, som er anlagt i meddelelsen af 12. december 1984. Den har tilføjet, at sagsøgerne burde have foretaget en lovformelig anmeldelse for at sikre sig absolut retssikkerhed med hensyn til spørgsmålet, om det var nødvendigt for Kommissionens tjenestegrene at reagere.

42 Intervenienten Eco System har i denne forbindelse anført, at i modsætning til, hvad sagsøgerne hævder, har Kommissionen i meddelelsen af 12. december 1984 klart afgrænset de tilfælde, i hvilke det lovligt kan nægtes at sælge til visse tredjemænd, og det tilfælde, hvor en tredjemand, som har en behørig fuldmagt, ikke kan hindres i at udøve sin virksomhed. Anden del af punkt I, 3, i meddelelsen sondrer nemlig mellem dels aktiviteter, der berettiger en nægtelse af salg, dels en virksomhed, som ikke berettiger en sådan nægtelse, da der med hensyn til forordning nr. 123/85 ikke kan være nogen tvivl om, at en tredjemand, hvis eksistens forud skriftligt er fremgået for forhandleren i distributionsnettet, og som handler i den endelige forbrugers navn og for dennes regning, skal kunne udøve sin virksomhed uden hindring.

43 Intervenienten BEUC har anført, at forordning nr. 123/85, navnlig artikel 3, nr. 10 og 11, er tilstrækkelig klart til, at det ikke er nødvendigt at anvende den fortolkning, som er anlagt i meddelelsen af 12. december 1984. Under alle omstændigheder kan meddelelsen efter BEUC's opfattelse ikke ændre forordningens indhold, da Kommissionen ikke kan påtage sig forpligtelser, som er i strid med retsregler. BEUC har i øvrigt fremhævet, at Peugeot allerede var blevet advaret om

sin adfærds ulovlighed ved en skrivelse — som blev inddraget i retsforhandlingerne af sagsøgte i duplikken — af 15. juni 1987 fra kontorchef Stöver i Kommissionens Generaldirektorat IV til Peugeot-Talbot SA som led i den undersøgelse, der var indledt efter klagen indgivet af Eco System den 25. oktober 1985 (se ovenfor, præmis 7). BEUC har derfor konkluderet, at sagsøgerne vidste, at såfremt meddelelsen har retlig betydning, hvilket ikke er tilfældet, ville den ikke give dem mulighed for at nægte at sælge motorkøretøjer til en mellemhandlers kunder, når denne forud har fået behørig skriftlig fuldmagt.

44 Det Forenede Kongeriges regering har anført, at Kommissionens meddelelse ikke kan fravige bestemmelserne i forordning nr. 123/85, og at den, fortolket korrekt, heller ikke har til formål at gøre det. Denne regering mener følgelig, at Peugeot's argumenter herom, såfremt de blev lagt til grund, i vidt omfang ville berøve forordningens artikel 3, nr. 11, dens betydning og væsentligt begrænse det felt, inden for hvilket de professionelle mellemhandlere har mulighed for at drive virksomhed på dette område.

45 Over for disse faktiske og retlige omstændigheder, og uden at det er nødvendigt på dette trin at udtale sig om den retlige betydning af meddelelsen af 12. december 1984 eller om, hvorledes begrebet »aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg« skal fortolkes, bemærkes, at ifølge selve ordlyden af Kommissionens meddelelse skal »den europæiske forbruger... kunne benytte den bistand, der tilbydes af personer eller virksomheder ved køb af et nyt motorkøretøj i en anden medlemsstat« (punkt I, 3). Umiddelbart synes der ikke at være noget til hinder for, at den endelige forbruger kan benytte en professionel mellemhandler ved køb af et nyt køretøj. Den eneste forpligtelse, som artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 pålægger mellemhandleren eller den endelige forbruger — en forpligtelse, der ligeledes nævnes i punkt I, 3, i meddelelsen — er forpligtelsen til forud skriftligt at godtgøre over for forhandleren i distributionsnettet, at mellemhandleren ved køb og afhentning af køretøjet handler i den endelige forbrugers navn og for dennes regning.

46 Det kan følgelig ikke umiddelbart konkluderes, at meddelelsen af 12. december 1984 med henvisningen til »... tredjemand... [der] udøver aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg« sigter til udelukkelse af professionelle mellemhandlere, som forud har fået skriftlig fuldmagt af køberen.

47 Endvidere bemærkes, at selv om sagsøgerne har tilstillet Kommissionens tjenestegrene udkastet til rundskrivelsen ca. tre uger før, den blev udsendt til generalagenterne i Peugeot's forhandlernet, har sagsøgerne ikke foretaget nogen formel anmeldelse med henblik på at opnå en individuel erklæring om, at artikel 85, stk. 1, ikke fandt anvendelse på den nævnte rundskrivelse. I det foreliggende tilfælde kunne kun en sådan anmeldelse forpligte Kommissionens tjenestegrene til at reagere og således sikre sagsøgerne den retssikkerhed, som de ønsker at påberåbe sig med hensyn til den omtvistede rundskrivelses lovlighed i forhold til EØF-Traktatens artikel 85 og bestemmelserne i forordning nr. 123/85. Efter modtagelsen af Eco System's klage og af udkastet til Peugeot's rundskrivelse har Kommissionen under alle omstændigheder to gange anmodet sagsøgerne om oplysninger og har senere, den 6. december 1989, tilsendt dem to meddelelser af klagepunkter vedrørende hhv. fastsættelsen af foreløbige forholdsregler og hovedsagen.

48 Endelig bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgerne, som det fremgår af den nævnte skrivelse af 15. juni 1987 fra Stöver, allerede kendte Kommissionens tjenestegrenes opfattelse af spørgsmålet om, hvorvidt nogle mellemhandleres virksomhed kunne ligestilles med en ikke-godkendt forhandlers virksomhed, og navnlig af begrebet »aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg«, som omhandlet i meddelelsen af 12. december 1984. I denne skrivelses punkt 3, afsnit 2, blev det klart anført, at »i det omfang en mellemhandler påtager sig den form for virksomhedsrisiko, som er karakteristisk for en servicevirksomhed, og ikke en virksomhedsrisiko af samme art... som den, der er karakteristisk for virksomhed med køb og videresalg, kan denne mellemhandlers virksomhed ikke betegnes som aktiviteter, der kan ligestilles med 'videresalg' i meddelelsens forstand«. I den nævnte skrivelse konkluderede Kommissionens tjenestegrene, at Peugeot samt de virksomheder, der var tilsluttet selskabets distributionsnet, skulle afholde sig fra at nægte eller lade nægte levering til mellemhandlere som f.eks. Eco System, der havde behørig fuldmagt, og pålagde Peugeot at underrette medlemmerne af sit salgsnet i Belgien og i Luxembourg herom ved rundskrivelse.

49 Det følger af det foregående, at sagsøgerne ikke kan anfægte beslutningen under henvisning til en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

50 Sagsøgerne har for det tredje gjort gældende, at ifølge Domstolens praksis (dom af 28.2.1984, forenede sager 228/82 og 229/82, Ford, præmis 19 og 22) skal de foreløbige forholdsregler, som Kommissionen kan træffe, ligge inden for rammerne af,

hvad der kan fastsættes i en endelig beslutning, og Kommissionen er ikke berettiget til ved en foreløbig beslutning at omdanne en betingelse for fritagelse eller opretholdelse af denne til et særskilt eksigibelt pålæg, der ikke giver den pågældende virksomhed nogen valgmulighed. Det er imidlertid det, Kommissionen har gjort ved at udstede den omtvistede beslutning.

51 Kommissionen har henvist til, at Ford-dommen er afsagt, før forordning nr. 123/85 trådte i kraft, og har anført, at den nuværende situation er helt anderledes end den, der lå til grund for den dom, som sagsøgerne har påberåbt sig, da den foreløbige beslutning i dette tilfælde netop ligger inden for rammerne af den påtænkte endelige beslutning. Ifølge Kommissionen omfatter den endelige beslutning, ud over konstateringen af, at rundskrivelsen er en tilsidesættelse af EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, ophævelse for de pågældende lande (Belgien, Luxembourg og Frankrig) af den fritagelse, der er givet ved forordning nr. 123/85, hvilket forordningens artikel 10, stk. 2, giver mulighed for.

52 BEUC har i denne forbindelse anført, at den samordnede praksis, som rundskrivelsen af 9. maj 1989 har til formål at indføre, ikke er omfattet af den fritagelse efter kategori, som er givet ved forordning nr. 123/85, og heller ikke er omfattet af en ansøgning om individuel fritagelse. Efter BEUC's opfattelse kan Kommissionen under disse omstændigheder begrænse sig til at konstatere, at denne praksis er i strid med Traktatens artikel 85, stk. 1, uafhængigt af en eventuel tilbagekaldelse af fritagelsen efter kategori, for så vidt angår standardeneforhandlingskontrakter. En foreløbig forholdsregel, der forpligter de berørte virksomheder til at bringe en overtrædelse til ophør, ligger efter BEUC's opfattelse helt inden for rammerne af den endelige beslutning, som kan træffes.

53 Det Forenede Kongerige har anført, at de trufne foreløbige forholdsregler ligger inden for rammerne af enhver endelig beslutning, som Kommissionen kan træffe, og at den foreliggende situation er helt forskellig fra den, som måtte tages i betragtning i Ford-sagen.

54 Det bemærkes, at som det fremgår af Ford-dommen (præmis 19), skal »de foreløbige forholdsregler... ligge inden for rammerne af, hvad der kan fastsættes i en endelig beslutning i medfør af artikel 3 (i forordning nr. 17)«. I nævnte dom frem-

hævede Domstolen, at da genstanden for hovedproceduren var hovedforhandleraftalen mellem Ford AG og selskabets generalagenter, lå et påbud om at bringe »en nægtelse (af at levere) ..., hvilket ifølge Kommissionen hverken er i strid med Traktatens artikel 85 eller artikel 86«, til ophør, ikke inden for, hvad der kan fastsættes i en eventuel endelig beslutning, som Kommissionen kan træffe i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17 (dommens præmis 20 og 21).

55 I den anfægtede beslutning har Kommissionen derimod inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17, hvis formål er en vurdering af lovligheden af den rundskrivelse, som Peugeot har tilsendt sine generalagenter, i forhold til EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, og navnlig bestemmelserne i forordning nr. 123/85, begrænset sig til at pålægge sagsøgerne inden for de rammer, som fastsættes i beslutningen selv, at udsætte gennemførelsen af den nævnte rundskrivelse, indtil der var truffet beslutning i hovedproceduren, dvs. delvis og foreløbigt at genindføre den tidligere bestående situation med hensyn til modtagelse af bestillinger og levering af køretøjer til Eco System, en mellemhandler, der handlede i sine ordregiveres navn og for deres regning.

56 Til forskel fra den situation, som Domstolen skulle tage stilling til i Ford-sagen, vedrører den omtvistede rundskrivelse i dette tilfælde hovedproceduren. Den endelige beslutning, som Kommissionen skal træffe ved procedurens afslutning, vedrører nemlig spørgsmålet, om den nævnte rundskrivelse er en overtrædelse af EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1.

57 Heraf følger, at de sikrende foranstaltninger, som Kommissionen har truffet, ligger inden for rammerne af den endelige beslutning, som den skal træffe, og det er følgelig med urette, at sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved disse foranstaltninger har ændret en betingelse for opretholdelse af en fritagelse til et særskilt eksigibelt påbud.

58 Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke var bemyndiget til at træffe foreløbige forholdsregler, fordi situationen ikke var tilstrækkeligt retligt klar, og fordi Kommissionen ikke har godtgjort, at der var tale om en højst sandsynlig overtrædelse. De har til støtte for deres opfattelse henvist til Sir Gordon Slynn's forslag til afgørelse (til dommen af 28.2.1984, Ford, Sml. s. 1164, jf. s. 1168) samt til Rettens præsidents kendelse i sagen om

foreløbige forholdsregler i nærværende sag (kendelse af 21.5.1990, sag T-23/90 R, Peugeot mod Kommissionen, Sml. II, s. 195), hvorefter nogle af de spørgsmål, som opstår i nærværende sag, rejser alvorlige fortolkningsproblemer.

59 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgerne fordrejer ordlyden af Rettens præsidents kendelse i forhold til dens kontekst, og har anført, at sagsøgernes opfattelse indebærer, at kravet om konstatering af, at der — når der træffes afgørelse om foreløbige forholdsregler — *umiddelbart* synes at foreligge en overtrædelse, sidestilles med det krav om sikkerhed, som ligger i den endelige beslutning, hvilket er i strid med Domstolens faste praksis (kendelser af 16.1.1975, sag 3/75 R, Johnson og Firth Brown mod Kommissionen, Sml. s. 6; af 21.8.1981, sag 232/81 R, Agricola commericiale olio Srl. m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2199; af 4.3.1982, sag 42/82 R, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 856, og af 21.5.1990, sag T-23/90 R, Peugeot). Sagsøgte har således konkluderet, at eventuelle problemer i forbindelse med fortolkningen af begrebet aktiviteter, der kan ligestilles med videresalg, på ingen måde er uforenelige med den konstatering af, at der *umiddelbart* foreligger en overtrædelse, som gør det muligt at træffe foreløbige forholdsregler af begrænset omfang.

60 Efter Det Forenede Kongeriges regerings opfattelse fremgår det, at der er velunderbyggede holdepunkter for at antage, at Peugeot's adfærd er i strid med EØF-Traktatens konkurrenceregler. Kommissionen har derfor været berettiget til at handle, som den har gjort, indtil de faktiske omstændigheder blev endeligt fastslået, og der blev fundet passende løsninger på de rejste retlige spørgsmål.

61 Det bemærkes, at under en sag vedrørende lovligheden af en beslutning, hvorved Kommissionen har fastsat foreløbige forholdsregler, kan kravet om konstatering af, at der *umiddelbart* foreligger en overtrædelse, ikke sidestilles med det krav om sikkerhed, som en endelig beslutning skal opfylde.

62 Som Retten har konstateret ovenfor i præmis 37, synes den rundskrivelse, som Peugeot har sendt til sine generalagenter, umiddelbart at overskride rammerne for, hvad der er tilladt i henhold til forordning nr. 123/85, navnlig dennes artikel 3, nr. 11, for så vidt den er til hinder for, at de endelige forbrugere har mulighed for at erhverve køretøjer gennem en tredjemand, som har behørig skriftlig fuldmagt.

63 Kommissionen har således med rette kunnet antage, at den omtvistede rundskrivelse umiddelbart syntes at rejse alvorlig tvivl om dens lovlighed i forhold til Traktatens konkurrenceregler, hvilket bemyndigede den til at træffe de foreløbige forholdsregler, indtil der var truffet beslutning i hovedproceduren.

64 Det følger af det foregående, at det af sagsøgerne fremførte anbringende om, at det ikke er retligt godtgjort, at der umiddelbart foreligger en overtrædelse, ikke kan lægges til grund.

B — *Anbringendet om manglende begrundelse for beslutningen med hensyn til beviset for opsættelighed og eksistensen af et alvorligt og uopretteligt tab for Eco System*

65 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ikke har ført bevis for uopsættelighed og for, at der foreligger et alvorligt og uopretteligt tab for Eco System. De har herved i det væsentlige fremført to argumenter.

66 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen hverken har ført bevis for, at Eco System har været nær ved at gå konkurs, eller for, at der er årsagssammenhæng mellem selskabets økonomiske situation og Peugeot's omtvistede rundskrivelse. Sagsøgerne hævder tværtimod, at Eco System's regnskaber, således som de er udarbejdet den 31. august 1989, afspejler en driftssituation, der ikke blot er normal, men i klar fremgang, og således giver det »uigendrivelige« bevis for, at Eco System ikke er ved at forsvinde. I øvrigt har sagsøgerne anført, at Eco System fortsat i sine annoncer tilbyder salg af Peugeot-køretøjer. Denne tilstedeværelse på markedet og denne gunstige økonomiske situation udelukker efter sagsøgernes opfattelse åbenbart, at der kan være tale om uopsættelighed, hvilket er grundlaget for de trufne foreløbige forholdsregler.

67 Kommissionen har indledningsvis bemærket, at selv om det er rigtigt, at den kun kan træffe foreløbige forholdsregler, såfremt det godtgøres, at der er tale om uopsættelighed, står det dog fast, at denne uopsættelighed kan følge af risikoen for, at der indtræder en situation, som vil kunne medføre et alvorligt og uopretteligt tab (Domstolens kendelser af 17.1.1980, Camera Care mod Kommissionen, grund 1, og af 29.9.1982, forenede sager 229/82 og 228/82 R, Ford mod Kommissionen, grund 13, Sml. s. 3091, jf. s. 3101).

68 Med hensyn til beviset for uopsættelighed har sagsøgte anført, at det fremgår af den anfægtede beslutning, navnlig dens punkt 15 og 21, at de omstændigheder, på grundlag af hvilke man har konstateret, at en indgriben er uopsættelig, står i forbindelse med rundskrivelsens direkte og indiskutable indvirkning på Eco System's aktiviteter. Kommissionen har i denne forbindelse nævnt, at efter udsendelsen af den omtvistede rundskrivelse faldt antallet af Peugeot-køretøjer indført af Eco System fra Belgien og Luxembourg med 93%. Kommissionen har tilføjet, at mens Peugeot's indførsler af køretøjer i 1988 udgjorde 35,23% af Eco System's virksomhed, faldt dette tal i øvrigt til 5,36% for perioden fra maj til december 1989.

69 Sagsøgte har desuden anført, at den omstændighed, at Eco System efter rundskrivelsens udsendelse fortsat tilbyder Peugeot-køretøjer, er uden betydning, da det er sædvanligt, at Eco System, når selskabet står over for de forsyningsproblemer, som det anser for at følge af ulovlig adfærd, fortsat fremmer transaktioner, i hvilke det virker som mellemhandler, der er beskyttet af fællesskabsrettens bestemmelser. Det samme gælder med hensyn til argumenterne om Eco System's regnskaber, for så vidt disse regnskaber vedrører det regnskabsår, der sluttede den 31. august 1989, og for så vidt det fremgår af såvel skemaet i beslutningens punkt 15 som af de skemaer, der er indeholdt i svarskriftet, at den negative virkning af rundskrivelsen især er blevet mærkbar fra juli 1989.

70 Eco System har blot henvist til, at det faldende salg, som selskabet har registreret efter udsendelsen af den omtvistede rundskrivelse, har været yderst føleligt, fordi selskabets omsætning efter at være faldet til halvdelen i de første tre måneder, derefter faldt til en tredjedel og dernæst til en fjerdedel af omsætningen for samme måned i det foregående år.

71 Det Forenede Kongerige mener, at selv hvis Eco System kunne overleve uden indførelse af foreløbige forholdsregler, er det meget tvivlsomt, om en senere udbetaling af erstatning på passende måde kan opveje det tab, som i mellemtiden er påført selskabets virksomhed.

72 Det bemærkes — således som det fremgår af oplysningerne i punkt 15 i Kommissionens beslutning, der ikke er blevet bestridt af parterne — at antallet af Peugeot-køretøjer indført af Eco System fra Belgien og Luxembourg efter udsendelsen af den omtvistede rundskrivelse er faldet med 93%, mens indførslerne af køretøjer af dette mærke indtil da udgjorde ca. en tredjedel af Eco System's virksomhed. En sådan situation kan bringe selve denne virksomheds eksistens i fare, idet denne berøves en væsentlig del af sine indtægtskilder og, såfremt situationen vedvarer, risikerer at måtte indstille sin virksomhed og således lide et alvorligt og uopretteligt tab. Argumentet om, at Eco System's regnskaber afsluttet den 31. august 1989 afspejler ikke blot normale resultater, men en klar fremgang, kan herved ikke lægges til grund, idet disse regnskaber ikke kan afspejle virkningerne af den rundskrivelse, der blev udsendt til generalagenterne i salgsnettet mindre end fire måneder tidligere.

73 Sagsøgerne har for det andet anført, at Kommissionens foreløbige forholdsregler ikke rammer Eco System, men derimod Peugeot, fordi de uigenkaldeligt skaber en alvorlig forstyrrelse i distributionsnettet og skader koncernens image og dens eneforhandlingsnets troværdighed, idet det således mister sin tæthed. Efter sagsøgernes opfattelse er Kommissionens beslutning ensbetydende med, at man midlertidigt suspenderer de rettigheder, som distributionsnettets medlemmer har i henhold til forordning nr. 123/85, og at man følgelig tilintetgør Peugeot's eneforhandlingsnets eksistensberettigelse. Sagsøgerne har heraf konkluderet, at det tab, som de har lidt, går ud over de tilladte konsekvenser af en sædvanlig anvendelse af EØF-Traktatens konkurrenceregler.

74 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgernes klagepunkt, hvorefter Peugeot skulle være ramt af et alvorligt og uopretteligt tab, har været et af hovedargumenterne i sagen om foreløbige forholdsregler og som sådan allerede er blevet forkastet ved Rettens præsidents kendelse af 22. maj 1990. I øvrigt har Kommissionen fremhævet, at antallet af køretøjer, der berøres af de foreløbige forholdsregler, som den har truffet, kun udgør 0,24% af det samlede antal indregistreringer af Peugeot-køretøjer i Frankrig i 1988. Den foreliggende interesseafvejning bekræfter således, at den omtvistede beslutning er berettiget. Sagsøgte har i øvrigt anført, at

der ved den interesseafvejning, som den skal henholde sig til, også skal tages hensyn til dels interesserne hos de franske endelige forbrugere, som i overensstemmelse med de principper, der ligger til grund for EØF-Traktatens artikel 85 og forordning nr. 123/85, ønsker at forsyne sig i andre medlemsstater, dels til den almene interesse i opretholdelse af en effektiv konkurrencestruktur såvel »intrabrand« (inden for det samme mærke) som »interbrand« (mellem forskellige mærker).

75 BEUC har bestridt, at Peugeot har lidt noget tab, og har dels anført, at de foreløbige forholdsregler gør det muligt for sagsøgerne kun at sælge 1 211 køretøjer til Eco System's kunder om året, selv hvis Eco System handler på grundlag af en forudgående skriftlig fuldmagt, dels at Eco System's virksomhed skaffer kunder til sagsøgernes distributionsnet, ikke blot med hensyn til salg af Peugeot-biler, men også med hensyn til vedligeholdelse og service efter salg.

76 Det bemærkes, at ved at fastsætte de årlige transaktioners omfang til at være lig med det, som Eco System havde opnået i løbet af de tolv måneder, der gik forud for udsendelsen af den omtvistede rundskrivelse, begrænser Kommissionens beslutning sig til på dette trin af sagens behandling, alene til fordel for Eco System og indtil der træffes endelig beslutning, at videreføre en allerede bestående situation, som i betragtning af indvirkningen på det samlede antal salg foretaget af Peugeot's distributionsnet i Frankrig, udgør en procentdel på ca. 0,24%, og som følgelig kun har minimal indflydelse på Peugeot's eneforhandlingsnets funktion. Det kan derfor ikke gøres gældende, at de foreløbige forholdsregler, som Kommissionen har fastsat, kan påføre sagsøgerne et alvorligt og uopretteligt tab ved uigenkaldeligt at skade Peugeot's image og dets eneforhandlingsnets troværdighed.

77 Det følger af det foregående, at anbringendet om manglende begrundelse, for så vidt angår beviset for uopsættelighed og for, at der foreligger et alvorligt og uopretteligt tab for Eco System, heller ikke kan lægges til grund, og at sagsøgte følgelig bør frifindes.

Sagens omkostninger

78 Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som i henhold til artikel 11, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 finder tilsvarende anvendelse på sager for Retten, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rettens procesreglement (EFT 1991 L 136, s. 1), fastsat den 2. maj 1991, er trådt i kraft den 1. juli 1991 i henhold til dets artikel 130. Skønt artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement ligeledes bestemmer, at det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, bestemmes det dog i stk. 4, til forskel fra Domstolens procesreglement, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. Da Det Forenede Kongerige er indtrådt i sagen, må det afgøres, hvilke processuelle regler, der gælder i denne sag for fordelingen af omkostningerne.

79 Ifølge artikel 73, litra b), i Domstolens procesreglement [artikel 91, litra b), i Rettens procesreglement] kan nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling, især rejse- og opholdsudgifter og vederlag til befuldmægtigede, rådgivere eller advokater, kræves erstattet.

80 Reglerne om kriterierne for fordeling af udgifterne er til dels materiel ret, for så vidt de direkte påvirker sagens parters interesser. Da Rettens procesreglement trådte i kraft, var den mundtlige forhandling i denne sag allerede afsluttet, og sagen var optaget til dom. I nærværende tilfælde kan det ikke antages, at de gældende regler på området kan variere alt efter den uforudsigelige dato for dommens afsigelse, når hele sagens behandling har fundet sted under det tidligere procesreglements gyldighedsperiode. Derfor vil de relevante bestemmelser i Domstolens procesreglement være at anvende.

81 Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de i henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement in solidum betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler samt intervenienternes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger in solidum, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler samt intervenienternes omkostninger.

Cruz Vilaça Schintgen

Edward Kirschner García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1991.

H. Jung
Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça
Præsident